

„Портите така огромни“ - си каза Горски, докато го въвеждаха в резиденцията на Морски.

Стари познати от секретните курсове: Морски – най-добрият от манипулаторите, Горски със странно разпределени по равно дарби във всички паранормални дисциплини. Сега Морски контролираше цяла империя. Беше завзел властта преди десетина години и вече всички бяха в краката му. Хората му вярваха и го преизбираха, а той беше завладял и последния лост да ги командва и държи в неведение. Съпротивата беше невъзможна. Горски пък беше успял да научи всичко, което човек можеше да научи, а в същото време беше останал встрани - в един скрит провинциален изследователски център. Наистина изследваше си нещо, но знаеше, че всъщност по никакъв начин не подпомага Организацията. Напротив дори, беше се свързал с едни хора, които имаха план как да противостоят.

- Искам да работиш за мен – беше казал в крайна сметка Морски.

Горски трябваше да се усмихне приятелски, макар че никак не му се усмихваше.

- Нали знаеш, аз не съм човек за големи проекти

- Напротив – не сваляше от него поглед Морски – ти си човек за най-големите проекти.

- Лъжеш се, изморен съм вече. Не ми разваляй спокойствието. Не е като едно време в курсовете.

- Глупости. Виж се – приличаш на 20-годишен момчурляк. Всички наши връстници поне малко вече дават признак на остаряване – ти не. Това не е случайно.

- Ти също.

- Нее. Аз не. Оплешивях аз – и се пипна по темето с двете длани.

Горски се усмихна пак и двамата дълго се гледаха. Опита да надникне в мислите на Морски и макар че той се беше преградил, Горски видя, че императорът май искаше само да го използва, не беше научил за тайната му подривна дейност. Или поне така изглеждаше. Разбра обаче, че ако откаже, го чака смъртна присъда. Или поне така изглеждаше. Все пак Морски беше манипулатор, с него нищо не може да е сигурно.

- Какво очакваш от мен? – попита.

Явно животът му щеше да се промени напълно от този ден насетне.

- Искам те за отдела за вътрешни разследвания. Трябва да противостоим на вътрешната и външна опозиция.

- Но аз нищо не разбирам от това. Аз съм учен.

- Знаем, знаем. Точно от човек като теб имаме нужда там.

Горски постоя и помисли:

- Нека ти кажа след няколко дни. Да помисля. Това е местене, промени, знаеш, че не обичам много промените.

- Добре – каза Морски. – До три дни ще чакам отговор. Изрече го с такава интонация и поглед, все едно казваше: „Ще чакам *три дни* да се съгласиш. После...“.

Горски леко наведе глава за поздрав и закрачи назад по бляскавия дворцов мрамор към високите старинни двери. Изглеждаше като покланяща се човешка фигурка, излизаща от аудиенция с истински император. В този момент и двамата имаха дежа-вю.